

Sygnatura akt I C 612/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR Monika Pietrzyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 sierpnia 2020 r. w K.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w Z. (S.)

przeciwko J. S.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego J. S. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w Z. kwotę 3 000,00 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2 500,00 zł od dnia 05.07.2017 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 612/19

(...)

Strona powodowa (...) z siedzibą w Z. (S.) wniosła o zasądzenie od pozwanego J. S. kwoty 3 000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 2 500 zł od dnia 5.07.2018 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że pozwany w dniu 05.05.2018 r. zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę pożyczki numer (...) na kwotę 2 500 zł, z której warunków pozwany się nie wywiązał. Strona powodowa wyjaśniła, że nabyła wierzycelność na mocy umowy cesji wierzycelności z dnia 10.01.2019 r., o czym pozwany został zawiadomiony. Strona powodowa wskazała, że na dochodzone roszczenie składa się kwota należności głównej – 2 500 zł oraz prowizja za udzielenie pożyczki – 500 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany J. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Pozwany podniósł zarzuty nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, skutecznego zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego, otrzymania kwoty pożyczki, a także zakwestionował legitymację czynną powoda. Pozwany wskazał, że dokumenty, które przedstawił powód nie są podpisane ani uwierzytelnione. Pozwany podał, że nie podpisywał żadnej umowy. W ocenie pozwanego powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej, gdyż umowa cesji jest niekompletna, a załącznik do umowy cesji został stworzony przez pełnomocnika powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. zarejestrował profil klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy (...) sp. z o.o. w W. dokonując jednorazowego przelewu weryfikacyjnego w kwocie 1 grosza w dniu 6.09.2017 r.

W dniu 5.05.2018 r. pożyczkodawca zawarł z pożyczkobiorcą J. S. umowę pożyczki na następujących warunkach. Pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 2 500 zł na 30 dni. Termin spłaty miał nastąpić w dniu 4.06.2018 r. Prowizja od pożyczki wynosiła 504,45 zł, a odsetki – 20,55 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wynosiła 3 025 zł. W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczkodawca naliczał odsetki za czas opóźnienia w wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych.

Dowody: umowa pożyczki nr (...) k. 11-16, formularz informacyjny k. 18-20, przelew weryfikacyjny k. 23.

W dniu zawarcia umowy pożyczki pożyczkodawca przełał na rachunek bankowy pożyczkobiorcy kwotę pożyczki to jest 2 500 zł.

Dowody: umowa pożyczki nr (...) k. 11-16, przelew z rachunku k. 24.

Strona powodowa (...) z siedzibą w Z. (S.) w dniu 10.01.2019 r. nabyła wierzytelność wobec pozwanego z umowy pożyczki nr (...). Sporządzono dokument zawiadomienia o cesji dla pozwanego.

Dowody: umowa zakupu wierzytelności wraz z załącznikami i wykazem wierzytelności k. 25-40, 114-115, 116, zawiadomienie k. 21.

Sąd zważył co następuje:

Ustaleń stanu faktycznego dokonano wyłącznie w oparciu o dowody z dokumentów przedłożone przez stronę powodową, w szczególności - umowę pożyczki, potwierdzeń przelewów, formularz informacyjny oraz umowę cesji wraz z załącznikami. Autentyczność żadnego dokumentu nie była kwestionowana, a nadto nie budziła wątpliwości sądu.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Okoliczność, że doszło do zawarcia umowy pożyczki między pożyczkodawcą (późniejszym cedentem) a pozwanym J. S. nie mogła budzić żadnych wątpliwości. Wprawdzie sama umowa pożyczki nie została przez pożyczkobiorcę własnoręcznie podpisana, to była ona ważnie zawarta i stanowi źródło stosunków zobowiązaniowych między stronami. Zgodnie z przepisem art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Pozwany skorzystał z udostępnionych przez pożyczkodawcę formularzy internetowych. Warunkiem zawarcia umowy (zob. § 4 pkt 4.1. umowy k. 12) było uprzednie utworzenie przez pożyczkobiorcę profilu klienta na stronie internetowej i posiadanie aktywnego profilu klienta. Dalej, zgodnie z pkt. 4.9. umowy, w celu zakończenia procesu rejestracji pożyczkobiorca dokonuje jednorazowego przelewu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł z rachunku bankowego pożyczkobiorcy na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Należy stwierdzić, że J. S. dokonał takiego przelewu w dniu 6.09.2017 r. (k.23). Okoliczność ta świadczyła o jego woli zawarcia umowy, choćby jej zawarcie miało nastąpić w przyszłości. Jak wskazują na to dokumenty umowy pożyczki, formularza informacyjnego oraz przelewu z 5.05.2018 r. – w dniu 5 maja 2018 r. doszło do zawarcia umowy pożyczki z pozwanym J. S., a kwota przelewu została pożyczkobiorcy przekazana na jego rachunek bankowy. Strona powodowa wykazała zatem, że co do zasady pożyczkodawca udzielił J. S. pożyczki, a umowa ta została wykonana. W tych warunkach nastąpiło odwrócenie ciężaru dowodowego w sprawie. Pozwany chcąc zwolnić się ze zobowiązania powinien przedstawić dowody na to, że wykonał je w całości bądź w jakiegokolwiek części. Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stwierdzić trzeba, że pozwany nie przedstawił dowodu na spełnienie świadczenia. Pozwany, zgodnie z postanowieniami umowy, powinien był spłacić pożyczkę po 30 dniach, a więc do dnia 4.06.2018 r., a tego nie uczynił.

W tym miejscu odnieść się trzeba do zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej. Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Uprawnienie takie wypływa z przepisu prawa materialnego (konkretnego stosunku prawnego) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi (tak H. P., *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd.4 LexisNexis 2009, s. 126). Posiadanie przez stronę powodową legitymacji czynnej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Powodowa Spółka przedłożyła umowę zakupu wierzytelności z listami wierzytelności oraz załącznikami wskazującymi na umocowanie osób do zawarcia umowy cesji. Dodatkowo w aktach sprawy znajduje się zawiadomienie dla pożyczkobiorcy o przeniesieniu wierzytelności bez dowodu nadania tego pisma. Wszystkie te dokumenty zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego. Chociaż wymienione dokumenty są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. wobec czego stanowią tylko dowód tego, że osoba, czy osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenie zawarte w tych dokumentach, nie oznacza to jednak, że nie mogły one stanowić dowodu w sprawie. Dokumenty te stanowią bowiem „inny środek dowodowy” w znaczeniu art. 309 k.p.c. W kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu dowodów i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 r., I ACa 1399/12, LEX nr 1362755, postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 r., ACz 1810/12, LEX nr 1223511, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa 776/13). Umowa przelewu wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Załącznik do umowy przelewu (k.114) wskazuje w sposób zindywidualizowany zbywaną wierzytelność – oznaczono m.in. osobę dłużnika, źródło i kwotę zobowiązania, numer umowy pożyczki. Brak jest wątpliwości, że załącznik ten dotyczy właśnie umowy przelewu wierzytelności z 10.01.2019 r. Zacięniowanie danych osobowych innych osób w tabeli obejmującej sprzedawane wierzytelności, czy też niekompletność całego załącznika (liczącego 183 strony) nie powoduje, że cała umowa była nieważna. Istotne jest, że wierzytelność ujęta w wykazie została zindywidualizowana w ten sposób, że nie ma wątpliwości, że umowa cesji objęła swym zakresem również wierzytelność wobec pozwanego. Co się tyczy dwóch, odmiennie wyglądających wyciągów z listy wierzytelności (k.22 i 114) należy stwierdzić, że ich treść jest zasadniczo taka sama, kwoty dłużne się pokrywają. Po zakwestionowaniu przez pozwanego legitymacji procesowej powoda nadesłany przez niego wykaz k. 114 jednoznacznie wskazuje, że jest on załącznikiem do umowy z 10.01.2019 r. W tych warunkach fakt posiadania legitymacji procesowej czynnej nie może budzić wątpliwości.

Zważywszy powyższe należało powództwo uwzględnić w całości wobec czego zasądzono od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3 000 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2 500 zł od dnia 5.07.2018 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do kosztów procesu strony powodowej należał koszt zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszt opłaty od pozwu w kwocie 100 zł; łącznie 1 017 zł